

сгрѣшихъ къмъ васъ; но погрѣшката ми не е отъ непростителныѣ.

Грабчо.

Какъ? не е непростителна! такава една кражба! такава едно убійство!

Стоилъ.

Моля вы, не ся ядосвайте. Като мя чуете, ще видите чи злото не е толкозъ голѣмо, колкото си въображавате.

Грабчо.

Злото не е толкозъ голѣмо! какъ? кръвта ми, сърдцето ми, обѣсноко!

Стоилъ.

Кръвта ви, господине, не е паднѣла въ лоши рѣцѣ. Родѣтъ ми, състояніето ми не обезчестяватъ кръвта ви. Всичко ще ся поправи.

Грабчо.

Това искамъ и азъ, всичко да ся поправи. Дай ми това, гдѣто ми си зель.

Стоилъ.

Не ви съмъ зель нищо, господине, ꙗ честьта ви е непоежтната, и тя що ся удовлетвори напълно.

Грабчо.

Не е сега дума тука за честь. Я ми кажи, кой дяволъ тя накара да постѣпишъ така?

Стоилъ.

Увы! чи нима трѣба и пытане?